NORAKSTS
Lieta Nr. 142028410
A 0193-11/21

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2011.gada 4.februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

piedaloties pieteicējam *M.M.*,
atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes pilnvarotajam pārstāvim *K.S.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *M.M.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2009.gada 23.novembra lēmuma „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.032/PB 977259" atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2009.gada 29.augustā plkst. 22.20 Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors sastādīja *M.M.* (turpmāk – pieteicējs) administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PB 977259 par to, ka pieteicējs 2009.gada 29.augustā plkst. 22.15 Līvānos vadīja transportlīdzekli Opel Astra ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* pa Rīgas ielu virzienā no Rīgas uz Kalna ielu un iebrauca degvielas uzpildes stacijas „RNS-D" (turpmāk – DUS) teritorijā, neievērojot ceļa zīmes Nr.301 „Iebraukt aizliegts" prasības un tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumu" (turpmāk – CSN) 282.1.punkta prasības.

Par konstatēto pārkāpumu policijas inspektors pieņēma lēmumu par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{28}panta otro daļu, piemērojot pieteicējam naudas sodu 40 latu apmērā (turpmāk – Sākotnējais lēmums).

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas birojā (turpmāk – atbildētājs), kas, izskatot pieteicēja sūdzību, ar 2009.gada 23.novembra lēmumu „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.032/PB 977259" (turpmāk – Lēmums) atstāja Sākotnējo lēmumu negrozītu, bet pieteicēja sūdzību noraidīja.

[2] Nepiekrītot atbildētāja Lēmumam, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, kas ar 2010.gada 4.janvāra lēmumu pieņēma pieteikumu un ierosināja administratīvo lietu. Pieteikumā tiesai pieteicējs norāda, ka Lēmumam nepiekrīt šādu argumentu dēļ.

[2.1] 2009.gada 29.augustā ap plkst. 21.40 pieteicējs vadīja transportlīdzekli Opel Astra ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* pa zemes ceļu virzienā no Zundāniem uz autoceļu Daugavpils – Rīga (46). Krustojumā ar autoceļu A6 pieteicējs pagriezās pa labi, lai dotos Rīgas virzienā, taču šajā ceļa posmā tika veikti ceļa remontdarbi un satiksmi regulēja luksofori. Braucot pa ceļa nelīdzenumiem remontdarbu veikšanas vietā, transportlīdzeklim radās tehniskas problēmas – pārstāja darboties dzinējs, kā rezultātā pieteicējs nolēma ceļu uz Rīgu neturpināt un doties atpakaļ uz Zundāniem, lai kādā sānceļā vai citā drošā vietā sagaidītu

tehnisko palīdzību, jo piespiedu apstāšanās iepriekš minētajos apstākļos bija bīstama un citiem ceļu satiksmes dalībniekiem traucējoša.

Pieteicējs minētajā apvidū transportlīdzekli vadīja pirmo reizi, tādēļ tumsā un lietū pagriezienu uz Zundāniem nepamanīja. Ceļa remontdarbu dēļ nebija arī nekādas norādes. Pa ceļam transportlīdzeklis apstājās pilnībā, bet pieteicējam izdevās to iedarbināt. Nolēmis iegriezties pamanītajā DUS. Iegriešanās brīdī pa ceļu, kā arī DUS teritorijā nebrauca neviens transportlīdzeklis, kā arī gājēji nepārvietojās. Pieteicējs izsaucis personas, kas varētu sniegt tehnisko palīdzību. Pienāca policijas darbinieks un, neuzrādot nekādus pierādījumus, apgalvoja, ka pieteicējs esot iebraucis DUS teritorijā, pārkāpjot ceļa zīmes „Iebraukt aizliegts" prasības. Tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols. Nākamajā dienā veicot remontdarbus, transportlīdzeklim tika konstatēts, ka bojāti kontakti pie dzinēja vadības blokā. Iepriekš minētie faktiskie apstākļi tika norādīti arī 2009.gada 28.septembra iesniegumā.

[2.2] Pieteicējs uzskata, ka lietā nav objektīvu pierādījumu tam, ka pieteicējs nav ievērojis ceļa zīmi Nr.301 „Iebraukt aizliegts", jo policijas inspektoru dienesta ziņojumi, pamatojoties uz kuriem tika pieņemts Lēmums, nav uzskatāmi par objektīviem pierādījumiem, jo tie sastādīti tikai pēc administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas. Savukārt administratīvā pārkāpuma protokols vērtējams kā pierādījums, taču tikai kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā.

Ja policijas darbinieki bija nodrošināti ar transportlīdzekli, kas bija aprīkots ar kamerām, kas fiksē pārkāpumus, policijas darbiniekiem tās arī ir jāizmanto pārkāpuma konstatēšanai un pierādījumu iegūšanai.

Lēmumā nepamatoti norādīts, ka pieteicējs savā iesniegumā nenoliedz, ka ir pārkāpis CSN 281.1.punkta 301.ceļa zīmes „Iebraukt aizliegts" prasības, jo pieteicējs 2009.gada 28.septembra iesniegumā ne noliedza, ne arī apstiprināja iepriekš minēto faktu. Pieteicējs Līvānos transportlīdzekli vadīja pirmo reizi, līdz ar to nepārzināja ceļa zīmju izvietojumu.

Uz to, ka pieteicējs nav piekritis konstatētajam pārkāpumam, norāda arī viņa izdarītā atzīme „Nepiekrītu" 2009.gada 29.augusta administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PB977259.

Lēmumā norādīts, ka administratīvā pārkāpuma fakts pierādīts ar Latgales reģiona pārvaldes Preiļu iecirkņa Līvānu policijas iecirkņa jaunākā inspektora *A.P.* ziņojumu, taču pieteicēja transportlīdzekli apturēja un Sākotnējo lēmumu pieņēma cits inspektors. Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka *A.P.* redzēja iespējamo administratīvo pārkāpumu un ka viņa sniegtais ziņojums ir pierādījums minētajā lietā.

[2.3] Pēc pieteicēja domām, ņemot vērā [2.1] punktā norādītos apstākļus, kas nav atspoguļoti un analizēti Lēmumā, piemērotais administratīvais sods 40 latu apmērā nav samērīgs. Neskatoties uz to, ka LAPK 149.^{28}panta otrā daļa paredz tikai vienu iespējamo sankciju un šāds lēmums ir uzskatāms par obligāto administratīvo aktu, atbildētājam, pieņemot Lēmumu, bija jāizvērtē piemērotā soda samērīgums. Uz to norāda arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2007.gada 8.marta spriedumā lietā SKA-89/2007, proti, nav pieļaujama formāla tiesību normu piemērošana, ignorējot faktiskos apstākļus, ja tie konkrēto gadījumu būtiski atšķir no citiem gadījumiem, kuros likumdevējs ir paredzējis noteiktu valsts varas izmantošanas veidu.

Lēmumā norādīts, ka Sākotnējais lēmums tika pieņemts, izvērtējot visus lietā esošos pierādījumus pieteicēja klātbūtnē, kā arī viņu uzklausot atbilstoši Administratīvā procesa likuma 62.panta prasībām, taču Sākotnējā lēmumā nav norādīti pieteicēja argumenti un viedoklis.

Pieteicējs uzskata, ka 2009.gada 28.septembra iesniegumā minēto argumentu izvērtēšana varēja ietekmēt lietas izskatīšanas objektivitāti.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2010.gada 8.februārī saņemtajā rakstveida paskaidrojums atbildētājs pieteikumu neatzīst, jo uzskata, ka Sākotnējais lēmums tika pieņemts pamatoti.

Atbildētājs arī norāda, ka pieteicēja arguments, ka iespējamo pārkāpumu ir veicis automašīnas tehnisku iemeslu dēļ, kā arī tāpēc, ka vieta bija nezināma, nevar ietekmēt

administratīvā pārkāpuma būtību. Ceļu satiksmes noteikumi paredz, ka vadītājam ir jāuzrauga transportlīdzekļa tehniskais stāvoklis (CSN 38.2.punkts).

Lietā pastāv strīds, vai pieteicējs ir izdarījis 149.[28]panta otrajā daļā paredzēto pārkāpumu, tas ir, nav ievērojis ceļa zīmes Nr.301 prasības.

Nepamatots ir pieteicēja arguments, ka pārkāpuma fiksēšanai bija jāizmanto video ierīce, jo video ierīce ir viens no pārkāpuma fiksēšanas līdzekļiem un tās neizmantošana jeb neesamība nevar būt par pamatu lēmuma atcelšanai.

[4] Tiesas sēdē pieteicēja savu pieteikumu uzturēja pamatojoties uz pieteikumā minēto.

Atbildētāja pilnvarotais pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, atsaucoties uz pārsūdzētajā Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos ietverto pamatojumu.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus un izvērtējusi tos kopsakarā ar lietas materiāliem un lietā esošajiem pierādījumiem, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

[6] Lēmums, pamatojoties uz kuru pieteicējs sodīts saskaņā ar LAPK 149.[28]panta otro daļu, ir personai, konkrēti pieteicējam, nelabvēlīgs administratīvs akts un kā tādam tam jāatbilst Administratīvā procesa likuma 67.pantam.

Administratīvā akta, kurā uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta ar noteikta procesa, kas noteikts LAPK, ievērošanu.

Saskaņā ar LAPK 8.panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to spriedumā LAPK normas, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ir izteiktas likuma redakcijā, kas bija spēkā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā.

[7] LAPK 272.pants nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tiesa konstatē, ka lietā ir šādi pierādījumi:

[7.1] 2009.gada 29.augustā plkst. 22.20 pieteicējam sastādītais administratīvā pārkāpuma protokols, kurā fiksēts, ka pieteicējs 2009.gada 29.augustā plkst. 22.15 Līvānos vadīja transportlīdzekli Opel Astra ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* pa Rīgas ielu virzienā no Rīgas uz Kalna ielu un iebrauca DUS teritorijā, neievērojot ceļa zīmi Nr.301 „Iebraukt aizliegts” un Sākotnējais lēmums par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[28]panta otrās daļas, un naudas soda 40 latu apmērā uzlikšanu. (lietas lapa 21)

[7.2] Pieteicēja 2009.gada 28.septembra iesniegums, ar kuru tiek apstrīdēts Sākotnējais lēmums. (lietas lapa 22-24)

[7.3] Policijas inspektora *V.K.* 2009.gada 15.novembra dienesta ziņojums, no kura izriet, ka 2009.gada 29.augustā plkst. 22.15 pildot dienesta pienākumus Līvānos tika konstatēts, ka pa ceļu (A6) Rīga – Daugavpils virzienā no Rīgas brauc vieglā automašīna Opel Astra ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, kas, pārkāpjot 301.ceļa zīmes „Iebraukt aizliegts" prasības, iebrauca DUS teritorijā. No sarunas ar pieteicēju noskaidrojās, ka ceļa zīmi viņš ir redzējis, bet transportlīdzekļa tehniskā stāvokļa dēļ ātrāk mēģinājis nobraukt no galvenā ceļa, lai nekavētu satiksmi. Inspektors norādījis pieteicējam, ka CSN nebūtu pārkāpis, ja būtu nogriezies DUS teritorijā pēc 5-7 metriem. Pieteicējs piekrita. Tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols. (lietas lapa 29)

[7.4] Policijas inspektora *A.P.* 2009.gada 15.novembra dienesta ziņojums, no kura izriet, ka viņš kopā ar inspektoru *V.K.*, pildot dienesta pienākumus, atradās DUS teritorijā, kad konstatēja, ka pa ceļu (A6) virzienā no Rīgas brauc vieglā automašīna Opel Astra ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, kas, neievērojot 301.ceļa zīmi „Iebraukt aizliegts", iebrauca DUS teritorijā. Inspektors *V.K.* piegājis pie automašīnas un vadītājam izskaidrojis izdarīto pārkāpumu. Pieteicējs norādījis uz automašīnas tehniskajām problēmām. Inspektors *V.K.* paskaidrojis, ka nogriešanās manevru pieteicējs varēja veikt, nepārkāpjot CSN pēc 5-10 metriem, kur tas ir atļauts. Tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols. (lietas lapa 30)

[7.5] Atbildētāja Lēmums, ar kuru atstāts negrozīts Sākotnējais lēmums. (lietas lapa 31-34)

[8] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2009.gada 29.augustā plkst. 22.15 Līvānos vadīja transportlīdzekli Opel Astra ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* pa Rīgas ielu virzienā no Rīgas uz Kalna ielu un iebrauca DUS teritorijā.

Tiesa konstatē, ka lietā pastāv strīds, vai pieteicējs, iebraucot DUS, pārkāpa ceļa zīmes Nr.301 „Iebraukt aizliegts" prasības. Lietā nepastāv strīds par ceļa zīmju izvietojumu konkrētajā vietā, jo kā izriet no pieteicēja lietā esošajiem paskaidrojumiem un tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, pieteicējs neapstrīd ceļa zīmju izvietojumu. Tomēr pieteicējs uzskata, ka atbildētājam ir pienākums iesniegt pierādījumus tam, ka pieteicējs ir izdarījis fiksēto pārkāpumu.

Tādējādi , lietā ir strīds par to, vai ir pierādīts, ka pieteicējs ir izdarījis LAPK 149.^{28}panta otrajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, kādi pierādījumi to apstiprina, kā arī vai šie pierādījumi ir pieļaujami, lai varētu apstiprināt lietā konstatētos faktus, kā arī strīds par piemērotās sankcijas apmēru.

[9] CSN 4.punktu ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļus satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

CSN 282.1.punkts nosaka, ka 301.ceļa zīme „Iebraukt aizliegts", aizliedz iebraukt jebkādiem transportlīdzekļiem.

LAPK 149.^{28}panta otrā daļa noteic, ka par tās prasības neizpildīšanu, kura noteikta ar 301., 319. vai 321.ceļa zīmi, uzliek naudas sodu (..) transportlīdzekļa vadītājam – četrdesmit latu apmērā.

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šīm tiesību normām, nepieciešams konstatēt, ka persona nav ievērojusi CSN 281.1.punkta prasības, proti, 301.ceļa zīmes prasību.

[10] LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi

pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā, tiesa nonāk pie secinājuma, ka pieteicēja vaina konstatētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta. Minētais tiesas secinājums ir pamatots uz turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[10.1] No lietā iesniegtajiem pierādījumiem – administratīvā pārkāpuma protokola, policijas inspektoru dienesta ziņojumiem, kas uzskatāmi par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietās atbilstoši LAPK 243.pantam, kā arī paša pieteicēja sniegtajiem paskaidrojumiem, tiesa secina, ka Lēmumā ietverts fiksētajam pārkāpumam atbilstošs pamatojums. Administratīvo tiesu judikatūrā protokolam administratīvo pārkāpumu lietās piešķirts izšķiroša pierādījuma spēks tā apstākļa dēļ, ka tas parasti tiek noformēts uzreiz pēc notikuma, bieži – notikuma vietā. Tas tiek darīts ar nolūku, lai notikuma fakti būtu dokumentēti pēc iespējas precīzāk un lai nebūtu pat mazākās iespējas tos, aprakstot pēc ilgāka laika, atspoguļot neprecīzi vai pat sagrozīt.

No lietas materiāliem, tajā skaitā arī paša pieteicēja paskaidrojumiem, tiesa konstatē, ka pieteicējs Līvānos vadīja automašīnu pa Rīgas ielu virzienā no Rīgas uz Kalna ielu un iebrauca ceļa kreisajā pusē esošajā DUS teritorijā pa pirmo iespējamo iebrauktuvi.

Turklāt pieteicējs savā pieteikumā ne noliedz, ne arī apstiprina, ka 301.ceļa zīmi nebūtu redzējis nogriešanās brīdī, norādot, ka Līvānos transportlīdzekli vadīja pirmo reizi un nepārzināja ceļa zīmju izvietojumu, tāpēc viņš nezin, vai ir pārkāpis minētās ceļa zīmes prasības. Savukārt no policijas darbinieku ziņojumiem izriet, ka pieteicējs minēto ceļa zīmi ir redzējis, taču transportlīdzekļa tehnisko problēmu dēļ no galvenā ceļa (A6) nogriezies ātrāk.

Savukārt no policijas inspektoru dienesta ziņojumiem un administratīvā pārkāpuma protokola izriet, un to tiesas sēdē apstiprināja arī atbildētāja pilnvarotais pārstāvis, ka pirms šīs iebrauktuves ir uzstādīta 301.ceļa zīme, proti, tā ir izbrauktuve no DUS teritorijas, bet iebrauktuve šajā teritorijā bijusi apmēram 5-10 metrus uz priekšu jeb otrā iebrauktuve ceļa kreisajā pusē. Turklāt, lai nogrieztos pa kreisi uz DUS teritoriju, uz ceļa ir speciāli izveidota papildus nogriešanās josla, kas ir apzīmēta ar speciālajiem ceļa apzīmējumiem. Tādējādi pieteicējam bija iespēja, nogriežoties no galvenā ceļa DUS teritorijā, 301.ceļa zīmes prasības nepārkāpt, ja viņš būtu pabraucis 5-10 metrus uz priekšu, kur iebraukšana DUS teritorijā ir atļauta.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka izskatāmajā gadījumā ar atbildētāja savāktajiem un procesuāli nostiprinātajiem pierādījumiem ir pierādīta pieteicēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un tiesai nerodas šaubas par to, ka tie būtu noformēti uz kļūdainu faktu pamata.

[10.2] Tiesa arī konstatē, ka administratīvā pārkāpuma protokolā personas paskaidrojumam paredzētajā vietā pieteicējs uzreiz pēc pārkāpuma izdarīšanas savus paskaidrojumus par izdarīto pārkāpumu nav sniedzis, kā arī nav norādījis iebildumus pret protokolā fiksēto.

Tomēr pieteicējs norādījis „Nepiekrītu!" vietā, kur persona parakstās par protokola eksemplāra saņemšanu.

Izvērtējot minēto iebildumu, tiesai nav saprotams, kam pieteicējs nav piekritis, kā arī tiesas sēdē pieteicējs nevarēja paskaidrot, kam nav piekritis. Pieteicēja ieskatā, viņu nevarēja sodīt, jo automašīnai bija tehniskas problēmas, tāpēc pieteicējs iebrauca pirmajā pamanītajā iebrauktuvē, nepamanot, vai pirms tās ir uzstādīta kāda ceļa zīme.

Izvērtējot minētā argumenta pamatotību, tiesa atzīst, ka jebkuru ceļa zīmi, kas uzstādīta ielā vai iebrauktuvē, kas atrodas perpendikulāri tai ielai, pa kuru pārvietojas transportlīdzeklis, vadītājam objektīvi nav iespējams redzēt, līdz ar to jebkurai personai, kas piedalās ceļu satiksmē, nogriežoties uz ielu vai iebrauktuvi, kas pirms tam nebija redzama, ir jāpārliecinās par tā manevra iespējamību, kuru vadītājs nodomājis izpildīt. Fakts, ka pirms nogriešanās pieteicējs nav pamanījis kādu ceļa zīmi, nenozīmē, ka šīs ceļa zīmes prasības transportlīdzekļa vadītājs, iebraucot tās darbības zonā, drīkst ignorēt.

Izvērtējot pieteicēja sniegtos paskaidrojumus, tiesa secina, ka transportlīdzekļa tehniskie bojājumi nebija būtiski, proti, nebija tādi, kas nepieļauj kustību, jo sākotnēji pieteicējs

norādījis, ka iebraucis DUS teritorijā, lai izsauktu un sagaidītu tehnisko palīdzību un autoevakuatoru, bet vēlāk pieteicējs paskaidro, ka pēc administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas no DUS teritorijas aizbraucis. Tiesas ieskatā pieteicēja rīcībā nav saprotama, jo parasti gadījumā, ja transportlīdzeklim ir tehniski bojājumi un tiek izsaukta tehniskā palīdzība un autoevakuators, persona to sagaida vietā, uz kurieni palīdzību ir izsaukusi, nevis aizbrauc projām, turklāt vēl ņemot vērā, ka persona konkrētajā vietā ir pirmo reizi.

Ievērojot minēto, tiesa piešķir pieteicēja paskaidrojumiem mazāku ticamību salīdzinājumā ar policijas inspektoru lietas apstākļu izklāstu. Tiesa atzīst, ka lai gan policijas darbinieku liecības nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr viņu liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi. Pieteicējs šādus pierādījumus tiesai nav uzrādījis.

Tiesas ieskatā policijas darbinieki nav ieinteresēti nepamatoti apturēt un saukt pie administratīvās atbildības tieši pieteicēju, savukārt pieteicējs varētu būt ieinteresēts noliegt izdarīto pārkāpumu, lai izvairītos no atbildības.

Tiesa uzskata, ka radušies transportlīdzekļa tehniskie bojājumi, kas ļauj pārvietoties, kā arī fakts, ka pieteicējs Līvānos ir bijis pirmo reizi un nav zinājis ceļa zīmju izvietojumu, nevar būt par attaisnojumu pieteicēja rīcībai, pārkāpjot CSN prasības.

Turklāt paša vadītāja neuzmanība nevar tikt atzīta par apstākli, kas atbrīvotu personu no atbildības par pieļauto administratīvo pārkāpumu, jo atbilstoši LAPK 9. panta pirmajā daļā noteiktajam, par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

[10.3] Ievērojot minēto, tiesa atzīst par pierādītu, ka pieteicējs 2009.gada 29.augustā plkst. 22.15 Līvānos iebrauca DUS teritorijā, neievērojot 301.ceļa zīmes prasības.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka lietā ir pietiekami pierādījumu, lai konstatētu, ka pieteicējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru ir paredzēta atbildība LAPK 149.^{28}panta otrajā daļā.

[11] Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Saskaņā ar LAPK 149.^{28}panta otro daļu par tās prasības neizpildīšanu, kura noteikta ar 301., 319. vai 321.ceļa zīmi, uzliek naudas sodu (..) transportlīdzekļa vadītājam – četrdesmit latu apmērā.

Tiesa konstatē, ka pieteicējam par izdarīto pārkāpumu tika piemērots naudas sods 40 latu apmērā.

Tiesa secina, ka pieteicējam piemērots administratīvais sods sankcijas ietvaros, kas neparedz rīcības brīvību attiecībā uz piemērojamā naudas soda apmēru.

Konkrētajā gadījumā, likumdevējs, nosakot konkrētu soda apmēru, jau ir izvērtējis pārkāpuma samērīgumu un ir izdarījis lietderības apsvērumus, tādējādi lietderības apsvērumi šajā gadījumā atbildētājam vairs nebija jāizdara.

Tiesa identificē divus leģitīmus mērķus, kāpēc būtu jāpiemēro konkrēts sods. Pirmkārt, mērķis, kas vērsts tieši uz pārkāpēja personību – lai audzinātu to likuma ievērošanas garā un atturētu viņu no tādām pat darbībām arī nākotnē, otrkārt, valsts un sabiedrības intereses, kas prasa no personas likumu ievērošanu vienlīdzīgi no visām personām.

[12] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.^{28}panta otrajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, tāpēc atbildētāja Lēmums ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai, bet pieteicēja pieteikums noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar LAPK 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-290.pantu, 291.panta pirmo daļu, tiesa,

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2009.gada 23.novembra lēmumu „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.032/PB 977259", bet *M.M.* pieteikumu noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 (divdesmit dienu) laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese /paraksts/ I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____I.Petrovska

Rīgā, 2011.gada 4.februārī.